

Escola oberta.

Diu que ens han dit que féssim un article per al monogràfic del Poti-Poti inauguració. Diu que el tema ha de ser com vivim nosaltres l'escola.

I només plantejar-nos-ho, salta la Montse i diu que el que li agrada més és que aquesta és una escola oberta.

Sí! diu la Lourdes, es pot entrar allà on vulguis; Es veu tot! tant el que és bo com el que no ho és tant. I això em sembla molt bé, fa que ningú no es creu que a les Escoles Bressol, per molta paradeta que tinguin i per molta imatge que es doni, no hi ha coses que funcionem malament...

La conversa s'anima i moltes coses es van dient. Parlem tots alhora. De sobte s'unifica la conversa tot fent un petit elogi a la manera d'actuar de les educadores: elles sens dubte són les que donen caràcter al centre. Es nota un estil propi, que es basa en la participació de tot l'equip en la vida diària de l'escola. Per exemple quan van a Colònies, hi ha una moguda tan general de tothom, que els pares ens quedem molt tranquils, segurs que els nostres nanos no patiran cap necessitat.

La cosa es complica: entrem en el pelut tema de diferència entre el concepte de Guarderia i d'Escola Bressol. Hi ha polèmica, Pot ser encara no estem en condicions d'arribar a establir una definició que marqui les diferències, però l'opinió majoritària és que ens estimem més aquesta escola pel fet precisament que és això: una Escola, on els nostres fills, a més d'estar "guardats" estan en un món que pretén aportar de manera intencionada moltes coses que els poden interessar.

Quan arribem en aquest punt, fem una revisió de tots els comentaris que hem fet fins ara. Veiem que no podem embolicar-nos gaire ja que en lloc d'un article per al Poti-Poti, això semblarà un manifest per presentar al Ministeri d'Educació ara que vol fer la Reforma del Sistema Educatiu. Decidim acabar, doncs, però com a traca final, i esperant la Rosa que ens prepara un cafè, tornem a engrescar-nos entre el què és guardar nens (el problema dels horaris de la gent que treballa tantes hores) i el què volem que sigui una Escola Bressol.

Ondia! ara que semblava que això s'acabava, salta la Mercè i tots l'ajudem, dient que ni que sigui breument cal dir: Com és que han fet unes classes tan petites?!

I ara sí: pleguem i ens posem a parlar del Carnestoltes.